

საბავშვო ქრისტიანული ჟურნალი

2
2023

წაკითხე!

ისრები, რომლებშიც სიტყვები წერია, განალაგე საჭირო თანმიმდევრობით და გაიგებ იტალიელი ისტორიკოსისა და მწერლის ნიკოლო მაკიაუელის საინტერესო გამოხატულებას. ის XV-XVI საუკუნეებში ცხოვრობდა.

მე უკვე წავიკითხე ეს გამოთქმა

ეს თუმა მე ძალიან მაინტერესებს. მეგობრები ბევრი მყავს, თუმცა ჯერაც არ ვიცი, რამდენად მყარია ჩვენი მეგობრობა

ნახატი ვ. დ.

მარიაში

ჩიტი გალობს,
 ღმერთს ადიდებს.
 ვენაცვალე მას ტკბილ ხმაში!
 ყელს იღერებს ციცქნა ჩიტი
 მისი მღერა ადის ცაში.
 ყურს მიუგდებს,
 გოცებით ვიტყვი:
 — ღმერთო, რა კარგია!
 არც კი იცის, რომ გალობით
 ატკობს ღმერთს და ადამიანს.
 შხის ამოსვლას ეგებება,
 გააცოცხლა დილა ბნელზე
 ყელს იღერებს, თვალებს ხუჭავს
 და გვიამბობს შემოქმედზე.
 დაასრულებს,
 ფრთებს ზე ასწევს
 გაფრინდება ნეტავ საით?
 გაგოცებს ნიჭი ღვთისა
 მუჭისტოლა არსებაში.

მარიაში

კართან დაუჯდები ხეიბაროვით
 სული მტკიცა და გულს ვერ ვამშვიდებ
 ხელს გამოვიწვდი მათხოვაროვით
 იქნებ რაიმეს,
 იქნებ გამოგრჩე . . .
 მომიახლოდი და შემობრალე.
 რადგან ჩემი ხმა სასოს წარუკვეთე
 ახლა მჭირდება შენგან წყალობა
 ნუ დაიშურებ, გამოიმეტე.
 კართან დაუჯდები მათხოვაროვით
 პური? — არა მსურს,
 არც ღვინოს ვითხოვ
 შემეწიე და შენს სიმდიდრისგან
 სული მომეცი, რომ მით ავივსო.
 მე ხალხის თვალში არაფერი ვარ
 ზოგის დამცინავ შეამჩნევ ღიმილს
 ქვეყანას ვამცნობ, რაც მიწყალობე
 ხეიბაროვით მე აღარ ვივლი.
 შენს ყოველ სიტყვას მკერდს დავიკიდებ
 იყოს ჩემს თვალწინ გამოსადეგი,
 რომ შერცხვენილი კაცი არ ვიყო,
 როცა მოვალ და შენს წინ წარვსდგები.

ნახატი ტ. კ.

„ამხედრებულო „დიდ დათვზე“

ე. მ.

თავი 1

სადამოს, როცა სტუმრები წავიდნენ, ნიკა შეუდგა დაბადების დღეზე მოტანილი საჩუქრების თვალიერებას. ახალი როლიკები, ვერტმფრენი დისტანციური მართვით, კონსტრუქტორი „ლეგოს“ სამი ყუთი, ახალი MP-3 ფლეიერი — რამდენი რამეა! კიდევ ფინჯანი და მაისური „მაინკრაფტის“ ლოგოტიპით! ენციკლოპედია „დინოზავრები“ და... რაღაც უცნობი მოგრძო ფუტლიარი...

— ეს, ალბათ, მაიამ მაჩუქა. საინტერესოა, რა არის? — თქვა ნიკამ და გახსნა ფუტლიარი.

მასში აღმოჩნდა გრაგნილივით დახვეული ვარსკვლავიანი ცის ფერადი რუკა.

— ვნახოთ, ვნახოთ... — თქვა მან და თან ათვალიერებდა უჩვეულო საჩუქარს.

გულანდილად თუ ვიტყვით ასტრონომიით ნიკა არასოდეს ყოფილა გატაცებული. და უფრო გულანდილები თუ ვიქნებით პირდაპირ ვიტყვით, რომ საერთოდ არ უყვარდა ის. საქმე იმაშია, რომ პირველად ამ მეცნიერების შესახებ შეიტყო მაშინ, როცა ჯერაც პირველ კლასში იყო.

ნიკამ გაიხსენა გვიანი შემოდგომის საღამო, როცა მისმა უფროსმა ძმამ გეოგრაფიის გაკვეთილის შემდეგ, რომელზედაც ვარსკვლავებიან ცაზე იყო საუბარი, გადაწყვიტა თავისი ცოდნა გაეზიარებინა ძმისთვის. გამოიყვანა ის აივანზე და დაიწყო საუბარი დიდი დათვის თანავარსკვლავედზე:

— შეხედე, აი ის! დააკვირდი, ციცხვს ჰგავს დიდი სახელურით!

ილიამ ორივე ხელი მოჰკიდა ნიკას თავზე და მიატრიალა ამ თანავარსკვლავედისაკენ.

— რომელ ციცხვს?! — ზღუქუნებდა ნიკა.

— რომლითაც ქვაბიდან წვნიანს იღებენ! — მოთმინებას კარგავდა უფროსი ძმა.

თუმცა, დიდი მოწადინების მიუხედავად ნიკამ ვერც დიდი დათვის თანავარსკვლავედი დაინახა და ვერც პატარა დათვის. ცაში ბევრი ვარსკვლავები იყო, რომლებიც არანაირად არ

იყო ერთმანეთთან დაკავშირებული. ნიკას დედამ უშველა... ცოტაც და კისერი მოეგრიხებოდა საწყალ ბიჭს. აი ასეთი იყო ასტრონომიის მისი პირველი გაკვეთილი. ახლა კი, ამ რუკაზე, ნიკამ მაშინვე დაინახა ის ციცხვი. რუკა იატაკზე გაშალა და გატაცებით ათვალიერებდა სხვადასხვა თანავარსკვლავედებს.

— აი ის, დიდი დათვი! აი, პატარაც. ისეთივე მაგრამ მცირე ზომის! ეს რა კაშკაშა ვარსკვლავია — პოლარული ყოფილა! თურმე ის პატარა დათვის თანავარსკვლავედშია! აი, კიდევ ერთი მწვერუბის თანავარსკვლავედი! ეს კი — გელისაა! საინტერესოა კიდევ რა არის? აი ჟირაფი... ამ ბუზმა გამიწყალა გული!

მის ხმაზე დედა შემოვიდა ოთახში:

— ნიკა, რა ხდება?

— დედა, შეხედე, მე ვარსკვლავებიანი ცის რუკა მაჩუქეს! ისეთი საინტერესო თანაფარსკვლავედებია! შეხედე, აქ მერწყულიც არის!

— ნუთუ...! — გვერდით ჩამოუჯდა დედა. — ჰო დედა, აქ მიკროსკოპიც არის! — ახლა უკვე გვიანია, დაწვექი დასაძინებლად და დანარჩენი ხვალ ვნახოთ — უთხრა დედამ.

ნიკამ კბილები გაიხეხა და დაწვა, თუმცა ისევ ამ საოცარ საჩუქარზე ფიქრობდა. ჩუმად ანთო ნათურა და კვლავ დაიწყო თანაფარსკვლავედების თვალიერება. ამ დროს აზრი მოუვიდა თავში, რომ ნამდვილ ცაზე ეპოვა ზოგიერთი მათგანი. ჩუმად გამოვიდა აივანზე. ბნელოდა, ცაზე ერთი ვარსკვლავიც კი არ ჩანდა. ქვემოთ ფანარები ენთო, რომელთა გარშემოც ფიფქები ფარფატებდნენ. იმედგაცრუებულმა ნიკამ ამოიოხრა და გაემართა დასაძინებლად.

როგორც წესი ის ფერად და საინტერესო სიზმრებს ნახულობდა ხოლმე. ამ ღამით კი მისი სიზმარი განსაკუთრებული იყო. ესიზმრა თითქოს დიდი ირემი იდგა ტყის პირას, შემდეგ ცხოველი რაღაცამ დააფრთხო და ადგილიდან მოწყვეტილმა ირემმა დიდი ნახტომი გააკეთა, რაც თითქოს ცაზე აღიბეჭდა და რასაც ამ ვარსკვლავებში „ირმის ნახტომი“ ჰქვია. შემდეგ თავისი მეგობარი მაია დაესიზმრა, რომელიც ეუბნებოდა: „ხედავ ნიკა, აი ეს დიდი დათვია. შეჯექი, წინ გაეწიოთ!“ და თითქოს ნიკა დიდ დათვზე შეჯდა, მაია კი პატარაზე და თითქოს წინ მიდიოდნენ... „მე დიდი დათვის თანაფარსკვლავედი ვიპოვე!“ — უყვიროდა ნიკა თავის ძმა ილიას, რომელიც ფანრის ქვეშ იდგა და მათ ხელს უქნევდა.

გაღვიძების შემდეგ, პირველი რაც ნიკამ გააკეთა იყო ის, რომ დაურეკა მაიას. მადლობა მოუხადა საჩუქრისთვის, უამბო თავისი სიზმრის შესახებ და დაამატა:

— მართლაც კარგი იქნებოდა, რომ ვარსკვლავებთან მიფერენილიყავით და ახლოს გაცნობოდით მათ!

— მიფერენას ვერ შეეპირდები, მაგრამ ახლოს გაცნობა შეიძლება, — იღუმალი ხმით წარმოთქვა მაიამ.

— როგორ? — ცნობისმოყვარედ იკითხა ნიკამ.

— მე მშობლებთან ერთად შაბათს ქალაქკარეთ, აგარაკზე მივდივარ. წამოდი ჩვენთან ერთად, რაღაც საინტერესოს გაჩვენებ.

— აგარაკზე? ახლა ხომ ზამთარია! — შეიჭმუნა ნიკა.

— ჩვენ იქ ნამდვილი შეშის ღუმელი გვაქვს. ყოველთვის იქ ვხვდებით ახალ წელს. ეზოში მდგარი ნაძვის ხე, ჯერაც მორთულია.

— კარგი, მაღლობა მიწვევისთვის. თუ დედა გამომიშვებს წამოვალ. თხილამურები წამოვიღო?

— არ არის საჭირო, იქ ყველაფერია: თხილამურებიც, ციგებიც, და კიდევ. . . მოკლედ თეად ნახავ.

— ყოველთვის ასეა: რაღაცას იტყვის და შემდეგ სულ ცნობისმოყვარეობა მკლავს! — ჩასძახა ნიკამ ყურმილში, თუმცა პასუხად მხოლოდ წყვეტილი სიგნალი მოესმა.

ნახატი ვ. ღ.

ჟურნალიზა! შეჯიბრება!

„მოგზაურობა ვარსკვლავებთან ცაზე“ — მცირე ზომის მოთხრობაა, რომელიც ექვსი თავისაგან შედგება. თითოეული თავის ბოლოს მოცემულია დავალება, რომლის შესრულებაც ყველა თქვენგანს შეუძლია. ბავშვებო შეასრულეთ ეს დავალება; სწორად შესრულებული დავალებისთვის საკვირაო სკოლის მასწავლებლისგან მიიღებთ ტკბილეულს.

დავალება 1

1. რომელ თანავარსკვლავედში იმყოფება პოლარული ვარსკვლავი?

2. გაშიფრე ბიბლიის მუხლი, ჩაიწერე და ისწავლე ზეპირად.

შტ: 18:2

ა ☆	ბ *	გ ბ
დ *	ე ◡	ვ მ
ზ ◉	თ ◉	ი ✨
კ ●	ლ ☾	მ ☾
ნ ✨	ო ☀	პ ბ
რ ☾	ს მ	
ტ ◉	ზ ◉	

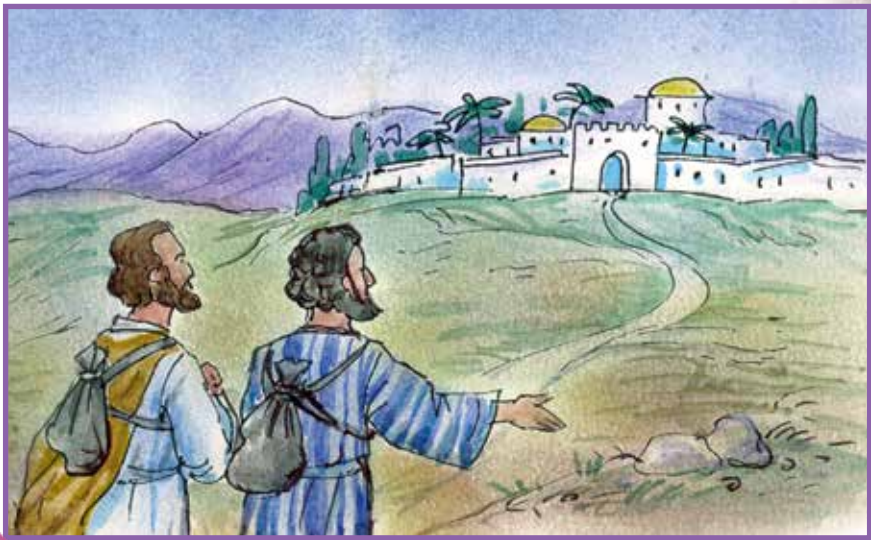
ბარნაბა და სავლე

პ. ც.

ქრისტეს ეკლესიის არსებობის პირველ წლებში, მას ეწოდებოდა „გზა,“ ან „უფლის გზა,“ ხოლო იესო ქრისტეს მორწმუნეები თავს თვლიდნენ იმ ადამიანებად, რომლებიც იდგნენ „გზაზე.“ ანტიოქიაში (დიდ ქალაქში), იერუსალიმიდან ჩასული უფლის მოწაფეები ქადაგებდნენ სახარებას და ბევრმა ებრაელმა, ასევე წარმართებმაც ირწმუნეს იესო ქრისტე. იესოს მიმდევრები ისე გამრავლდნენ და ქრისტეს სახელი ისეთი ცნობილი გახდა, რომ იერუსალიმში მყოფმა მოციქულებმა, როცა ეს შეიტყვეს, ანტიოქიაში ბარნაბა გაგზავნეს.

ბარნაბამ დაინახა, რომ ამდენი მოწაფეების არსებობის პირობებში კარგი მასწავლებლების გარეშე ძალიან გაჭირდებოდა, ამიტომაც გადაწყვიტა ეპოვა სავლე, ვინც ირწმუნა იესო ქრისტე, და ვინც მანამდე მოწაფეების მღვწელი იყო. ის გაემგზავრა ტარსუსში, სავლეს მშობლიურ ქალაქში, იპოვა ის და მიიწვია ანტიოქიაში. სავლე და ზოგიერთი სხვა მსახურიც ეკლესიისათვის დიდ კურთხევად იქცნენ. ისინი მთელი წლის მანძილზე ასწავლიდნენ და ქადაგებდნენ, შესაბამისად მოწაფეებაც მრავლდებოდნენ. ამავე ქალაქში მათ პირველად უწოდეს ქრისტეანები.

ერთხელაც, როცა მოწაფეები მარხულობდნენ და ლოცულობდნენ, სულიწმიდამ უბრძანა მათ ბარნაბა და სავლე განსაკუთრებული მსახურებისათვის გამოეყოთ. ეკლესიამ აკურთხა ისინი და ისტორიაში პირველი მისიონერული მოგზაურობა დაიწყო. მოციქულებმა დამხმარედ წაიყვანეს ბარნაბას დისწული იოანე (რომელსაც ჩვენ მარკოზის სახელით ვიცნობთ, ერთ-ერთი სახარების მომავალი ავტორი). სავლე და ბარნაბა ხომალდით ჩავიდნენ კვიპროსზე (ბარნაბას სამშობლო),

ნახატი ლ. გ.

და იქ უქადაგებდნენ სახარებას კუნძულის მცხოვრებლებს აღმოსავლეთი სანაპიროდან დასავლეთ სანაპირომდე. ყველა ქალაქში ისინი ხვდებოდნენ ადამიანებს, რომლებსაც სურდათ სახარების მოსმენა. პროკონსულმა კი, რომაული ხელისუფლების წარმომადგენელმა ირწმუნა ქრისტე პავლეს ქადაგებით.

ეს კი ასე მოხდა. სავლე და ბარნაბა, გაიარეს რა მთელი კუნძული პაფოსამდე, კუნძულის დედაქალაქამდე, შეხვდნენ ერთ მოგვს (ასეთებს ახლა ჯადოქრებსა და ექსტრასენსებს უწოდებენ), სახელად ელიმას, ვინც იყო პროკონსულის ამაღლაში. პროკონსულს სერგი პავლე ერქვა. მან მიიწვია სავლე და ბარნაბა სტუმრად და სთხოვა ეამბათ მისთვის ახალი სწავლების შესახებ. ქადაგების დროს ელიმამ, მოგემა დაიწყო მათთვის ხელის შეშლა და არწმუნებდა პროკონსულს, რომ არ დაეჯერებინა მოციქულებისათვის. პავლე (სავლეს მეორე რომაული სახელი) აღშფოთდა და უთხრა მას: „ო, ყოველგვარი მზაკვრობითა და ყოველი მანკიერებით აღვსილო, ეშმაკის ნაშიერო და ყოველივე მართლის მტერო, მოეშვები თუ არა უფლის სწორი გზების გამრუდებას? აჰა, შენზეა ახლა უფლის ხელი და დაბრმავდები, ერთხანს ვეღარ დაინახავ შხეს.“ და ჯადოქარი ელიმა. . . დაბრმავდა! ამის შემხედვარე პროკონსული მიხვდა რა განსხვავებაც არსებობდა მოციქულების სწავლებასა და თავისი სასახლის მოგვის სწავლებას შორის და ირწმუნა. ის სიხარულით უსმენდა მოციქულებს და აოცვდა უფლის მოძღვრება.

დრო აღარ ითმენდა, მოციქულებს გზა უნდა გაეგრძელებინათ. ისინი ჩასხდნენ ხომალდში და დატოვეს კუნძული. ხომალდიდან პერგეში ჩამოვიდნენ და შეუდგნენ სახიფათო მოგზაურობას მთებისა და მდინარეების გავლით, ერთი ქალაქიდან მეორეში. პავლესა და ბარნაბას გულდასაწყვეტად, იოანე, რომელსაც მარკოზიც ერქვა, არ გაჰყვა მათ. ის იერუსალიმში დაბრუნდა.

რა აღარ გადახდათ თავს მოციქულებს ამ მოგზაურობის დროს! ისინი სახარებას უქადაგებდნენ ებრაელებსა და წარმართებს, და ბევრმა მათგანმა ირწმუნა. ბევრ ქალაქში გაჩნდა იესო ქრისტეს მორწმუნეთა თემები. მოციქულებმა მოიარეს ასიის მთელი პროვინცია, და გამოემგზავრნენ უკან. უკანა გზაზე, შედიოდნენ იმავე ქალაქებში, სადაც უკვე იყვნენ მორწმუნეები, მოძღვრავდნენ მოწაფეებს და ყველგან აყენებდნენ უზუცესებს. ისინი ხელს ადებდნენ მათ.

ანტიოქიაში დაბრუნებულმა მოციქულებმა შეკრიბეს მორწმუნეები და უამბეს მათ იმ დიდი სასწაულების შესახებ, რომლებიც თავს გადახდათ ამ მოგზაურობის დროს, უამბეს მრავალ მოწაფეზე წარმართთაგან თუ ებრაელთაგან და ღვთის დიდი მადლის შესახებ, რომელიც თან ახლდა მათ ამ მოგზაურობის დროს. და მიუხედავად ყველა სიძნელისა, რომლებიც მათ გადაიტანეს თავიანთი მოგზაურობის დროს (ერთ-ერთ ქალაქში პავლე ქვებით ჩაქოლეს და ქალაქგარეთ დააგდეს, ფიქრობდნენ რომ ის მოკვდა), ისინი დიდად ხარობდნენ იმით, რომ უფალმა აკურთხა მათი მოგზაურობა.

როგორ შიქრობ?

1. რამ აიძულა ბარნაბა, რომ პავლე ანტიოქიაში მოეწვია?
2. იესოს მიმდევრებს რომელ ქალაქში უწოდეს პირველად ქრისტიანები?
3. რა საერთო მიზანი ჰქონდათ ბარნაბასა და პავლეს თავიანთი მისიონერული მოგზაურობის დროს?

ამბავს ამ პირველი მისიონერული მოგზაურობის შესახებ, იპოვით საქმეების წიგნში, 13 და 14 თავებში. გირჩევთ შეისწავლოთ ამ მოგზაურობის რუკა, რომელსაც თქვენ ბიბლიის ბოლოს ნახავთ.

ზოდინი ჩოჩორი

პ. უ.

ნახატი ე. პ.

— დაუდი,— თქვა ტალიმ, — ჩვენ არ ვიცით, რა გავაკეთოთ. ყველა ადამიანს ვეუბნებით, რომ მოვიდნენ აცრის ჩასატარებლად. მაგრამ ბევრი მათგანი ასე გვკვასუხობს: იქნებ მოვიდნენ კიდევც...

—არიან ისეთები, — დაამატა კალიმ,— რომლებიც ამ მნიშვნელოვან საქმეს სახვალიოდ სდებენ. ისინი ვერ იღებენ გადაწყვეტილებას...

—მე ვიცი, საბოლოოდ, რაც იქნება მათ თავს,— ნაღვლიანად თქვა დაუდიმ, ექიმის თანაშემწემ.— ჩვენ ამის შესახებ დღეს სადამოს ვილაპარაკებთ.

იმ სადამოს მორჩილ ჩოჩორზე ამხედრებულმა გულუმ და ლისომ მიაღწიეს ბაობაბამდე. როცა დაუდი დაეხმარა ბავშვებს ჩამოსულიყვნენ დაბლა, ცხოველმა უცებ ასწია თავი და დაიყვირა.

—ოჰო!—გაეცინა ტემბოს.—ის, ზებრასავით ყვირის!

—რა თქმა უნდა,—დაეთანხმა დაუდი,—ისინი ახლო ნათესაეები არიან. თქვენ ალბათ ჯერ არ გსმენიათ ზღაპარი იმის შესახებ, თუ როგორ მიიღო ზებრამ თავისი ზოლები? ეს ძალიან ძველი ზღაპარია.

პატარა ჩოჩორი პუნდა ძალიან ნაღვლიანი იყო. ის ფიქრობდა, რომ შეუხედავი, შავი ფერის ბეწვი ჰქონდა და შურით შეჰყურებდა ბაობაბთან შეკრებილ სხვა ცხოველებს.

„რა ბედნიერი ხარ, ტვიგა, - უთხრა ჩოჩორმა ჟირაფს.— ბეწვი ოქროსფერი გაქვს, შავი ლაქებით — როგორც მზის სინათლე და ჩრდილი ეკლიანი ბუჩქის ქვეშ. მე კი—მხოლოდ შავი ფერის მაქვს.“

შეხედე ლომს! მას ოქროსფერი და ყავისფერი ბეწვი აქვს, როგორც ველის ბალახს. პატარა ანტილოპას ყავისფერი ბეწვიც, მას ძალიან ლამაზად წარმოაჩენს! მე კი—უბრალოდ შავი ვარ.“

ჩოჩორმა ღრმად ჩაისუნთქა და გააშინველა თავისი დიდი კბილები. ჰიპოპოსამ ბუნუს, რომელიც ტბორში იწვა, და მხოლოდ თავი ჰქონდა მაღლა, შეაჟრჟოლა.

რა მაგარი კბილები გაქვს, პუნდა!— უთხრა ბუნუმ.—მათ დანახვაზე ტანში ჟრჟოლამ დამიარა. რა არ მოგწონს შენს შავ ბეწვში? ჩემის აზრით, ძალიან პრაქტიკული ფერის ბეწვი გაქვს.“

ბუნუმ უცნაური ხმა გამოსცა, თითქოს იცინოდა. მოულოდნელობისაგან ანტილოპა კინაღამ წაიქცა. ჩოჩორი პუნდა კი, რომელსაც ყურები დაბლა ჩამოეშვა, კვლავ უკმაყოფილო ჩანდა.

მას უნდოდა ყველასათვის ეჩვენებინა, რომ უბელური იყო: „თქვენ რა გიკვიროს, რომ მინდა შეაფიო ფერის ბეწვი მქონდეს? ჰო მინდა, ძალიან მინდა“ ბუხუმ ნესტოებიდან ბუშტები გამოუშვა.

„დეიდაჩემისგან ვიცი, რომ მთებში, არის გამოქვაბული, სადაც ასეთი შემთხვევების დროს შეიძლება ბეწვის ფერის გამოცვლა.“- თქვა მან. ჩოჩორმა ყურები ასწია: „ფერის გამოცვლა შეიძლება?!“

ჩაფიქრებული ბუხუ ფოთლებს დეჭავდა. ჩოჩორმა კბილები დააკრიჭა და მუქა რანარევი სმით თქვა: „თუ არ მიაძობს, ტლინკებს მოგაყრი! ბუხუმ თავი გააქანია: „ნუ იზავ ამას. დეიდაჩემს ერთხელ ვირმა

უკბინა და ეს საშინელება იყო. ამბობენ, რომ მას...“ ჩოჩორმა ფეხი ასწია: „კიდევ თქვი რამე იმ გამოქვაბულზე.“— „ის ბნელი და ხმაურიანია...ასე თქვა დეიდამ...თუმცა მე არა მგონია, რომ ეს სიმართლეა...“

ჩოჩორი შზად იყო იქ წასასვლელად. ბუხუ განაგრძობდა: „დეიდამ თქვა, რომ უნდა შევხვიდე ჩანჩქერის გვერდით არსებულ ნაპრალში და მანამდე იარო გვირაბში, სანამ სინათლე გაფერმკრთალდება.“

შემდეგ ხმამაღლა უნდა დაიყვირო. თუმცა, პუნდა, იმ გამოქვაბულში ძალიან ძლიერი ექოა. შენს ადგილზე მე...“ — „რა თქვა მან, ბუხუ, რისი გაკეთებაა საჭირო?“ — „შენ უნდა ისურვო...“ — „რა, რა უნდა

ვისურვო?“ — ველარ ითმენდა ჩოჩორი. ბუხუ ჩაფიქრდა: „უნდა ისურვო, რომ არ იყო შავი, არამედ...“ თუმცა პუნდა უკვე გაქრა იქიდან. ის მხოლოდ თავის სურვილზე ფიქრობდა. ჩოჩორმა გაიბზინა

წყალსატევის ახლოს, და ვერ შენიშნა ნიანგი. ავიდა ბორცვის თხემზე, ყურადღება არ მიაქცია გიენა მბიზის და აფთარ სლინკას. ჩანჩქერთან შეჩერდა, ეძებდა გამოქვაბულში შესასვლელს. დაინახა

ნაპრალი და დაუყოვნებლივ შეყო თავი შიგ. „ა-ა! — დაიყვირა მან და მაშინვე გაიგონა საპასუხო ექო. რაღაც შავი შეჭო მის დინგს. პუნდა უკან გადახტა. თუმცა, დაინახა რა, რომ ეს იყო ღამურა ბუდი,

შეგებით ამოისუნთქა. შიშისაგან ჩოჩორს მუცლის გვერდზე დაემატა. ის ხელა შევიდა გამოქვაბულში და მანამდე მიდიოდა, სანამ შესასვლელი ოდნავა ჩანდა. პუნდა მძიმედ სუნთქავდა, თუმცა სწრაფად მაინც

წარმოთქვა: „გთხოვ, მინდა რომ თეთრი გავხდე.“ — „თეთრი... თეთრი... თეთრი...“ — გაეხშიანა ექო. მეტი დარწმუნებისათვის მან კიდევ ერთხელ დაიძახა. ექო კიდევ ერთხელ გაეხშიანა: „თეთრი... თეთრი...

თეთრი...“ პუნდა სწრაფად გამოეშურა უკან, და რაც უფრო უახლოვდებოდა გამოსასვლელს, მით უფრო გამალებით უძგერდა გული.

„გაგზდები თეთრი?“ — გაიფიქრა ჩოჩორმა. ის წინ მოიწვედა და მის გარშემო ყველაფერი თანდათან ნათლებოდა, და როცა გამოქვაბულიდან გამოვიდა, შხემ ისე დააბრმავა, რომ პუნდა დააცემინა. მან დაიხედა დაბლა, შეხედა ფეხებს: ჯერ მარცხენას,

მერე მარჯვენას. ისინი გათეთრებულები იყვნენ! ვირუკა მოტრიალდა და კუდს შეხედა. ისიც გათეთრებულიყო! მისი ოცნება ახდა. ის თეთრი გახდა. სიხარულისგან პუნდა დაიყვირა: „ი-ააა!“

შემდეგ დაბრუნდა ჯუნგლებში, ბედნიერებისგან ერთიანად ბრწყინავდა. ის თეთრი და მოციმციმე გახდა! პუნდა მდინარესთან გაჩერდა, რათა წყალში თავისი ანარეკლი დაენახა.

„ჰმ, როგორც ვხედავთ, შენ მაინც იყავი იმ ადგილას?“ — ჰკითხა მას ბუხუმ. „ჰო,“ — ამაყად უპასუხა პუნდამ. უცებ აფთარი გამოჩნდა: „ერთი ნახეთ! თეთრი ვირი. ეს ალბათ ხუმრობაა!“ — თქვა მან.

პუნდა გოცებით უყურებდა თავის ანარეკლს წყალში. ის, რასაც ხედავდა, ახარებდა მას. თუმცა ამ დროს ნიაგის ხმა გაისმა: „შენ უგუნურად მოიქეცი! შავი ფერი უფრო გიხდება.“

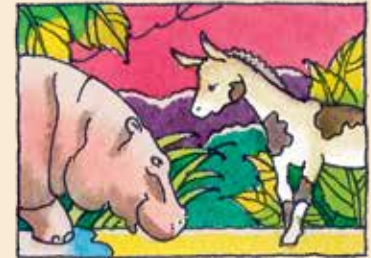
პუნდა განაგრძობდა საკუთარი თავით ტკობას და ყურადღებას არ აქცევდა მისი მისამართით გამოთქმულ შენიშვნებს. ამ მომენტში ბუნებრივად გიენა გამოვიდა. ჯუნგლები აივსო მისი ხარხარით „ჰა-ჰა-ჰა! შენ ასეთი სულელი ხარ!“

„არ არის მართალი, — თქვა ანტილოპა დიკ-დიკმა, — პირიქით, ლამაზი ხარ პუნდა!“ ბუხუ ნელ-ნელა ამოვიდა წყლიდან: „ჰმ, ჩემის აზრით, მართლაც კარგად გამოიყურები.“ ჰიპოპოტამმა შემთხვევით

ფეხი ჩადა ტალახში და მთელი ეს ტალახი გვერდით მდგარ ჩოჩორს მიაშხვფა და თავიდან ფეხებამდე ამოთხვარა. ბუხუ შეჩერდა, ახელ-დახედა ჩოჩორს და ჩაიფრუტუნა:

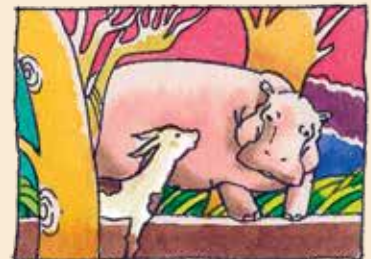
„ჰმ, მინდა გითხრა, რომ თეთრი ფერი არ არის პრაქტიკული შენთვის. შეხედე, რა ძალიან დაგეტყო ახლა ტალახი.“ პუნდა ჩაფიქრდა. ცოტათი თავგზა აებნა.

ჩოჩორს უნდოდა ყველაფერი წყნარად გაეაზრებინა, ამიტომაც შეტრიალდა და ტყისკენ გასწია. გაიგონა, როგორ მიაძახა გიენა მბიზიმ: „შენი ფეხები ახლა სულ ჭუჭყიანი იქნება!“

პუნდამ დაიხედა დაბლა, შეხედა თავის ფეხებს, რომლებიც მართლაც ჭუჭყიანად გამოიყურებოდნენ. ჩაფიქრებული შეჩერდა ხის ჩრდილქვეშ: „იქნებ, უკეთესია, რომ ყველაფერი ისე იყოს, როგორც ადრე?“

ამ დროს მას მიუახლოვდა ჰიპოპოტამი ბუხუ: „არ გინდა, რომ ბეწვი გაისუფთავო? შემოიღია დაგეხმარო, ჰმ...“ პუნდამ შეეპაიგა იგრძნო.

კმაყოფილმა, ქვიშაში დაიწყო გორაობა, რათა გათავისუფლებულიყო ჭუჭყისგან. ეს ცოტათი დაეხმარა, თუმცა შავი ლაქები მაინც დარჩა. ბუნუ გვერდიდან უყურებდა ჩოჩორს.

„იქნება წყლით გეცადა ჭუჭყის ჩამორეცხვა! როგორც წესი, ის...“ მაგრამ პუნდა უკვე მდინარეში იყო ჩაყურყუმელაგებული. ნაპირზე გამოსულმა, შეიფერტხა ტანი.

შორიახლოს გაფრენილმა ძერამ, ვირის დანახვისას, დაიწვილა: „ხალეებიანი ვირი!“ აფთარი, ექოსავით გაეხმინა: „ხალეებიანი ვირი!“ გიენამაც აუდა აუბა მხარი: „ადრე, საერთოდ არ გეტყობოდა

ჭუჭყი!“ დიკ-დიკი მიუახლოვდა ვირს და გამამხნეველად უთხრა: „ნუ განიცდი, პუნდა! ჭუჭყის ჩამობანა ყოველთვის შეიძლება.“ თუმცა ჩოჩორს მთლიანად ჰქონდა თავგზა აბნეული და დიკ-დიკის

გამხნევება, კარგად არც გაუგია. ანტილოპამ შემოუარა ირგვლივ და მხიარულად თქვა: „ჩემის აზრით ეს ფერი ძალიან გიხდება. მე მომწონს!“ პუნდა, არ უსმენდა მას. ის ისევ გამოქვაბულისკენ

გაეშურა. „უნდა მცოდნოდა, რომ არაფერი გამოვიდოდა... საერთოდ არ უნდა წამოუსულიყავი ამ გამოქვაბულში.“ დიკ-დიკი ჩუმად მისდევდა მას. პუნდა შეჩერდა და ნაღვლიანი თვალებით

შეხედა. „ნეტა ვიცოდე, რა გავაკეთო...“ — „დაგბრუნდეთ უკან, — ეუბნებოდა ანტილოპა. — შენ ხომ ძალიან ლამაზი ხარ!“ პუნდა გაუბედავად იყურებოდა აქეთ-იქით, მის წინ მაღალი მთები იყო.

ზურგს უკან გიენის ხარხარი ესმოდა. ჩოჩორმა ნაღვლიანად შეხედა თავის ჭუჭყიან ფეხებს და წინ გასწია. დიკ-დიკი არ ეშვებოდა და ცდილობდა მის დარწმუნებას იმაში, რომ თეთრი

ფერი ძალიან ლამაზი იყო. თუმცა პასუხად მის შეფონებებზე პუნდა ფეხებს აბაკუნებდა. როცა ისინი გამოქვაბულთან მოვიდნენ, ანტილოპა კვლავ შეეცადა მის შეჩერებას. მაგრამ პუნდამ მსუბუქად

უბიძგა მას და შეძვრა გამოქვაბულში. სიბნელე ამინებდა ჩოჩორს. ფიქრობდა, იქნებ სჯობია უკან მოვბრუნდე და დავრჩე თეთრად. მაგრამ, ამ ფიქრის მიუხედავად ის მაინც წინ მიიწევდა

გვირაბში. ირგვლივ ყველაფერი იყო შავი. “შავი!” — წაიბურტყუნა ჩოჩორმა. “შავი... შავი... შავი...” — იმეორებდა ექო. მაშინ პუნდამ ხმამაღლა და გარკვევით დაიყვირა: „მინდა ვიყო შავი!“ ექომ

კვლავ გაიმეორა: „შავი... შავი... შავი...“ მიუხედავად იმისა, რომ ეს სიტყვა ესმოდა, პუნდამ იცოდა, რომ უნდოდა ყოფილიყო თეთრი.

ის დაბრუნდა გამოქვაბულის შესასვლელთან. გარეთ შხე კაშკაშებდა თვალისმომჭრელად. პუნდამ დახედა თავის წინა ფეხებს. ისინი შავი იყო. შავი იყო მისი კუდიც.

ლიკ-დიკი გაცოცხლებული უყურებდა ჩოჩორს. შხე იწვევებოდა დასაუღლეთისკენ. პუნდა დაჯდა და უმწეოდ ამოიკვნესა: „ა-ი!...“ მან ნამდვილად აღარ იცოდა, რა უნდოდა.

დღეები მიჰყვებოდა ერთმანეთს. ჯუნგლებში ყველა მასზე ლაპარაკობდა. ერთნი ამბობდნენ, რომ შავი ფერი სჯობდა თეთრს. სხვები თეთრს აძლევდნენ უპირატესობას. პუნდას თითოეულის აზრი აინტერესებდა. მაგრამ რაც უფრო მეტს ეკითხებოდა სხვებს,

მით უფრო გაუგებარი ხდებოდა სიტუაცია თავად მისთვის. უსასობაში ჩაგარდნილი პუნდა ერთხელაც ჯუნგლებში მიბრუნდა, და არ იცოდა, როგორ მოქცეულიყო.

უცებ მიხვდა, რომ ნაცნობ გამოქვაბულთან იდგა. ის კვლავ შეძვრა შიგნით, არ მიაქცია ყურადღება გრუხუნს, რომელიც შიგნიდან ისმოდა და მთელი ძალით დაიყვირა: „მინდა ვიყო შავი! არა — თეთრი!“

„შავი — თეთრი... შავი — თეთრი... შავი — თეთრი...“ — პასუხობდა ექო. მოულოდნელად გაისმა საშინელი გრუხუნი. დიდი ქვა დაეცა პირდაპირ მის წინ, მეორე კი, მომცრო, დაეცა ზურგზე.

პუნდა შემოტრიალდა და რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, გამოიქცა შესასვლელისკენ. და როდესაც ძვრებოდა გამოქვაბულის შესასვლელიდან, ის გრძნობდა, როგორ ირყეოდა კედლები და ცვიოდა დიდრონი ქვები.

როგორც იქნა, ჩოჩორი გამოსხლტა მოლზე. გამოქვაბული კი ამასობაში ჩამოინგრა და მისი შესასვლელი სამუდამოდ ჩაიხურვა. გარკვეულ მანძილზე მდგომი პუნდა შეჩერდა და შეხედა თავის თავს:

ჯერ ერთ ფეხს შეხედა, შემდეგ მეორეს. თავზარდაცემულმა კუდსაც შეხედა. „ო, არა! ეს შეუძლებელია! — ჩაიბურტყუნა პუნდამ. — მე ზომ მთლიანად შავ-თეთრი ვაგხდი!“

ელიზაბეთმა ტაში შემოჰკრა:

— ასე გახდა ზებრა, იმიტომ, რომ არ შეეძლო გადაწყვეტილების მიღება!
— ეს მხოლოდ ზღაპარშია. სინამდვილეში ზოლებიანი ზებრა ღმერთმა შექმნა, — თქვა დაუდომ. — თუმცა დაიმახსოვრეთ ამ ისტორიაში საუბარია იმის შესახებ, რომ რომელიღაც მომენტში გადაწყვეტილება მაინც იქნა მიღებული. ამ გადაწყვეტილების შეცვლა პუნდას აღარ შეეძლო, მას აღარ ჰქონდა არჩევანი. ამიტომაც, შემდეგ, როცა დაინახავთ ზებრას, გაიხსენეთ ზღაპარი ზოლებიან ჩოჩორზე და იფიქრეთ ღვთის სიტყვაზე. ვინც ვერ იღებს გადაწყვეტილებას მიიღოს ქრისტე თავის გულში ანდა ცდილობს ქრისტეს მეგობარიც იყოს და ქვეყნიერების მეგობარიც, ის წააგავს ზებრას.

სასარგებლო რჩევა

მიიღე გადაწყვეტილება მიჰყე ქრისტეს და იყოი თანამდევრული.

როცა მთვარე “გარდაიცვლება”

გაგარბელება

მისიონერმა ქალმა თხრობა განაგრძო, თუ ცოცხალმა ღმერთმა როგორ გამოგზავნა ქვეყანაზე თავისი ერთადერთი შვილი. ეს ღვთის ძეა — იესო. მან თავისი ნებით აიღო ყველა ბოროტების დასჯა აქ მცხოვრებთა, უცხოელთა და საერთოდ მთელი ქვეყნიერების. ამიტომ ვისაც სწამს იესოსი, ზეცაში მოხვდება. ღვთის ძემ გადაარჩინა ხალხი ჯვარზე სიკვდილით. შემდეგ ის მკვდრეთით აღდგა და მუდმივად ცოცხალია, ყველა მისი მიმდევრები თავისუფალნი იქნებიან სიბნელის ძალაუფლებისგან. ისინი განთავისუფლდებიან დემონებისა და სულებისგან, აგრეთვე ობიუზუ და მოკიდებულებისა და სხვა ცოდვებისაგან.

-აჰ, ეს როგორ! ესე იგი, ეს ადამიანი კი არ არის ძლიერი, არამედ იესო!

ბეი განცვიფრებული იყო მოსმენილით. მისიონერი ქალი შეჰყურებდა მას და ჰკითხა:

-მოგწონს ეს მონათხრობი, ბეი?

ბეიმ თავი დაუქნია.

-მაშინ, ხშირად მოდი ჩვენთან, ხანგი და ჯოც მოიყვანე. ჩვენი სურვილია, მეტი საინტერესო ისტორიები მოგიტხროთ. ყველა ისინი ამ წიგნშია ჩაწერილი, ნახე!

ბეი გაოცებისგან გაფართოებული თვალებით დაჰყურებდა წიგნს, რომელიც გადასცა სასიამოვნო ქალმა. წიგნში არა მარტო უცნაური შავი ნიშნები იყო, არამედ სურათებიც.

-ამ წიგნის სახელია „მარკოზის სახარება.“ ის დაწერილია თქვენს მშობლიურ ენაზე და მოგვითხრობს მრავალ საინტერესო ამბავს დიდებულ, ყოვლისშემძლე ღმერთსა და მის ძე იესო ქრისტეზე.

ბეი ღრმად ჩაფიქრდა: „მე სიამოვნებით წავიდოდი იესოსთან. ახ, მამაჩემიც თუ ეცდებოდა ამის გაკეთებას. იესომ გაიმარჯვა სატანაზე! — ასეა ნათქვამი სიმღერაში.“

მისიონერი ქალი მიუხვდა მის აზრებს, იატაკზე მდგარ შავი ყუთის დილაკს თითი დააჭირა. მაშინვე გაისმა სიმღერის მშვენიერი ბგერები: „იესომ გაიმარჯვა სატანაზე!“ ალილუია!“ ქოხში მსხდარი კაცები ხმამაღლა მღეროდნენ.

სიამოვნებით დარჩებოდა ბეი სიმღერის მოსასმენად, მაგრამ ბიის სახლში უნდოდა წასვლა. ბეის მეტი აღარ დარჩენოდა, მათთან ერთად უნდა წასულიყო სახლში. „მე ბევრი რამ ახალი გავიგე, - ფიქრობდა ბეი გზად. - მე კიდევ კარგად უნდა ვიფიქრო ამაზე. როგორც კი მივალ სახლში, მე დაველაპარაკები იესოს და ვთხოვ, დაეხმაროს მამაჩემს.“

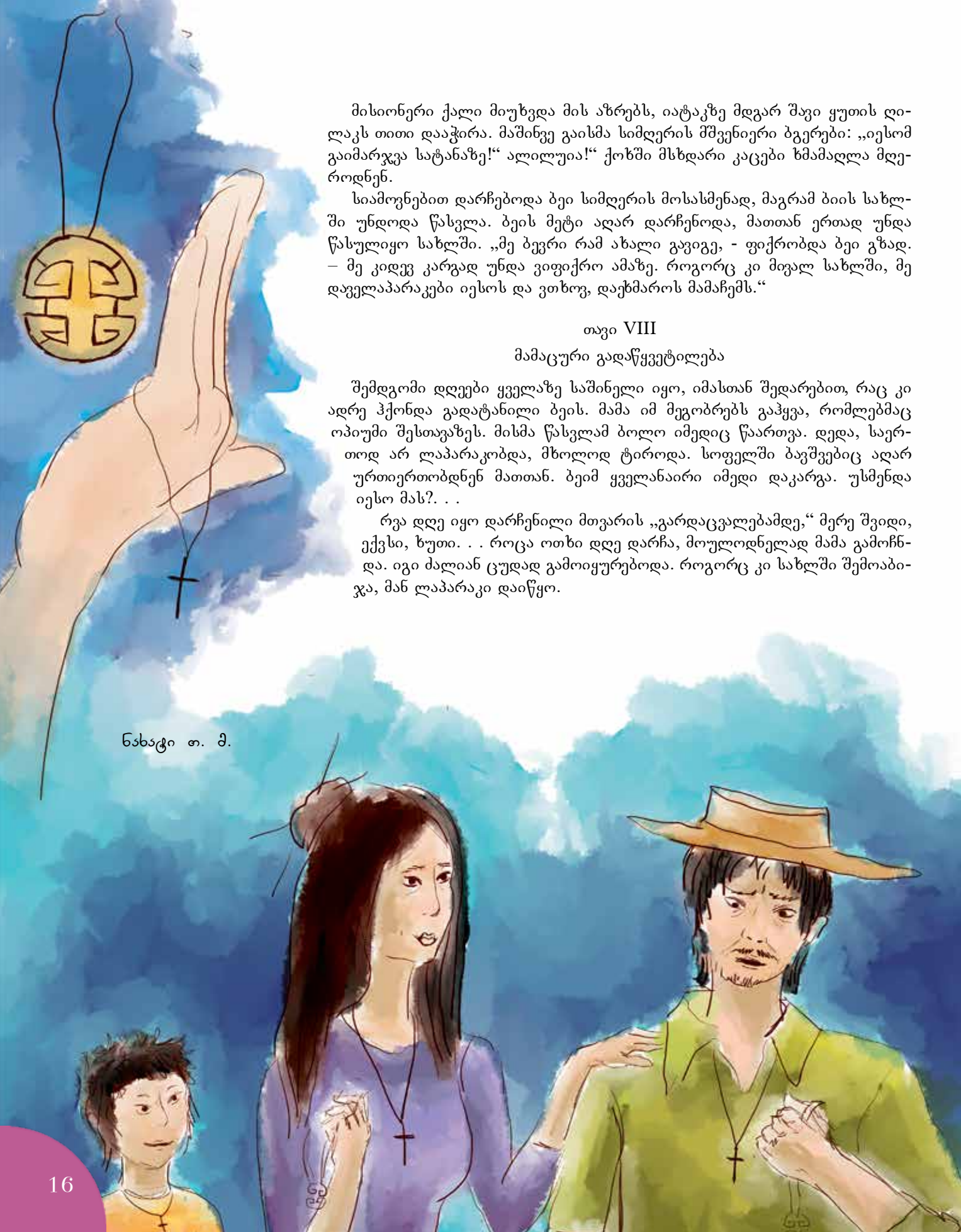
თავი VIII

მამაცური გადაწყვეტილება

შემდგომი დღეები ყველაზე საშინელი იყო, იმასთან შედარებით, რაც კი ადრე ჰქონდა გადატანილი ბეის. მამა იმ მეგობრებს გაჰყვა, რომლებმაც ოპიუმში შესთავაზეს. მისმა წასვლამ ბოლო იმედიც წაართვა. დედა, საერთოდ არ ლაპარაკობდა, მხოლოდ ტიროდა. სოფელში ბავშვებიც აღარ ურთიერთობდნენ მათთან. ბეიმ ყველანაირი იმედი დაკარგა. უსმენდა იესო მას? . . .

რვა დღე იყო დარჩენილი მთვარის „გარდაცვალებამდე“, მერე შვიდი, ექვსი, ხუთი. . . როცა ოთხი დღე დარჩა, მოულოდნელად მამა გამოჩნდა. იგი ძალიან ცუდად გამოიყურებოდა. როგორც კი სახლში შემოაბიჯა, მან ლაპარაკი დაიწყო.

ნახატი თ. მ.

-დედა, თანახმა ხარ, რომ ჩვენ იესოს გზით ვიაროთ? სხვა გამოსავალი მე არ ვიცი, ვეცადე ოპიუმის გარშე ვყოფილიყავი, მაგრამ ორ დღეზე მეტს ვერ ვუძლებ. მამამ პირველად წარმოთქვა ასეთი გრძელი აზრი. ყველა დუმილით ვუსმენდით. ბეის მოეჩვენა, თითქოს მხრებიდან მძიმე ტვირთი ჩამოხსნეს.

- შენ მისმენდი, უფალო იესო! მადლობთ! – წყნარად წარმოთქვა მან.
დანარჩენი თითქოს სიზმარში მოხდა.

თავი IX გზა ნაპოვნია!

დედა და მამა უფროს ბიძასთან გაეშურნენ, სადაც უცხოელები მიიწვიეს. თეთრი ადამიანები მათ ქოხში მოვიდნენ და მშობლებთან საუბრობდნენ. ისინი ჰყვებოდნენ, როგორ შექმნა ღმერთმა მთელი სამყარო და ადამიანი, როგორ ეურჩნენ ადამიანები ღმერთს, როგორ გამოგზავნა ღმერთმა იესო ქვეყნად და როგორ გაიმარჯვა მან ბოროტებაზე. კიდევ ბევრ სხვა რამეს უამბობდნენ ისინი მათ.

ბეის არ შეეძლო სრულად გაეაზრებინა ყველაფერი, მისი გული სიხარულით მღეროდა:

„იესომ გაიმარჯვა სატანაზე,“ რასაც ასე მოუთმენლად ელოდა, ბოლოს ნამდვილად ახლა! მას ახლა შეეძლო ერწმუნა ქრისტესი! და კიდევ, რაც აუცილებელი იყო, მამასაც სურდა დახმარება ეთხოვა ყოვლისშემძლე უფლისთვის.

ჯერ მამამ, მერე დედამ და ბავშვებმაც კისრიდან მოიხსნეს ეშმაკის თილისმები, ბეიმაც მათ მიბაძა. სიზმარი იყო თუ ცხადი? ეს ნამდვილად უნდა მომხდარიყო, ასეთი რამ ძილშიც არ დაგეისზმრებოდათ.

ერთი რამ ნათელი იყო: შეუძლებელია, გწამდეს იესოსი, როგორც შენი ახალი უფლის და იმავდროს დემონებს სთხოვდე მფარველობას. სულერთია, ისინი ვერ დაგეხმარებიან, შორს მათგან!

ჩეჩელ სენსა

1914–1994

XX საუკუნის ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი ბიბლიის მთარგმნელი

სამხრეთ-ამერიკის ჩრდილო-დასავლეთით მდებარეობს ქვეყანა, რომლის სახელიც აღნიშნავს ეკვატორს, — ეკვადორი. ამ სახელმწიფოს შედარებით არცთუ ისე დიდ ტერიტორიაზე არის საზღვაო სანაპიროც, მთებიც, კუნძულებიც და გაუვალი ჯუნგლებიც. უხსოვარი დროიდან ეკვადორში ცხოვრობდნენ ინდიელთა ტომები, რომელთა სახელების გამოთქმა ხანდახან თითქმის შეუძლებელია: კარა, კიტუ, ტუმბუ, კანიარი, ვორანე და სხვა. სწორედ ვორანეზე, სხვანაირად აუკაზე, იქნება ჩვენი ამბავი.

აუკას ტომი მრავალი საუკუნის მანძილზე დანარჩენი სამყაროსგან განცალკევებულად ცხოვრობდა. თანამედროვე ცივილიზაციას

პრაქტიკულად არ შეუღწევია ტროპიკულ ჯუნგლებში მცხოვრები ამ ხალხის ჩაკეტილ გარემოში. ტომი ყოველთვის ფრთხილად და მტრულადაც კი ეპყრობოდა ყველა უცხოელს, რომლებიც ჩნდებოდნენ მის ტერიტორიაზე. და ჩვენს დღეებშიც კი არიან ოჯახები, რომლებიც უღრან და მიუვალ ტყეებში სრულ იზოლაციაში ცხოვრობენ.

აუკას ტომის ინდიელები ძალზე მეომარი ხალხია: ნადირობა და ტომთაშორისო ბრძოლებია მათი მთავარი საქმიანობა. მათ შემთხვევით არ ეპახიან „თავეებზე მონადირეებს.“ წარმატება ბრძოლაში და ნადირობაში — მათთვის ყველაზე მთავარია. ამიტომაც ტომის შამანები მუდამ მიმართავენ ცხოველებისა და გარდაცვლილ წინაპართა სულებს დახმარებისთვის, სწირავენ მათ მსხვერპლს, რათა მოიგონ მათი გული და მიიღონ მხარდაჭერა.

ნახატი ვ. ზ.

ნახევარ საუკუნეზე მეტი ხნის წინ პირველი მისიონერები ჩავიდნენ ამ ტომთან, რათა მათთვის იესო ქრისტე ექადაგათ. ეს მცდელობები ტრაგიკულად დამთავრდა — ტომის მემორებმა დახოცეს ჩასულები. ამის შემდეგ ვინღა გაბედავდა მისულიყო და ექადაგა სისხლსმოწყურებული ინდიელებისათვის?!

მაგრამ გამოჩნდნენ ასეთი ადამიანები! ისინი ქალები იყვნენ: ელიზაბეტ ელიოტი და რეიჩელ სეინტი. პირველი იყო ქვრივი, მეორე კი და — მოკლული მისიონერების ჯიმ ელიოტისა და ნათ სეინტისა. მათ თან ახლდათ ქალი ამ ტომიდან — დაიუმა. ოდესღაც ის გაექცა ომს, რომელსაც მისი ტომი აწარმოებდა მეზობელ ტომთან. საკვირველია, მაგრამ ინდიელებს მათთვის ხელი არ უხლიათ და ქალები, ელიზაბეტი, რეიჩელი და დაიუმა დასახლდნენ ინდიელთა სოფლის განაპირას მდგარ ლერწმის ქოხში.

მათი ყოფა ძალიან მძიმე იყო. ცივილიზაციის არანაირი სიკეთე იქ არ იყო. ამას გარდა ცხელი კლიმატი, სახიფათო მწერები და მტაცებელი ცხოველები

სპეციალობით, შემდეგ ეწეოდა მსახურებას პერუში მცხოვრებ ინდიელებს შორის. და აი უფალმა მოუწოდა მას წასულიყო აუკას ტომთან.

ყველაზე ძნელი ამ ტომის ენის შესწავლა იყო. ამაში დიდი დახმარება გაუწია დაიუმამ, რადგან მან ინგლისური ენა იცოდა. რეიჩელი ყოველ თავისუფალ წუთს უთმობდა ენის შესწავლას: შეადგინა ლექსიკონი, სწავლობდა ბგერების სწორ გამოთქმას. ხანდახან მის მოხალისე თანაშემწეს არ ყოფნიდა სიტყვების მარაგი, რომ აქსნა მისთვის ესა თუ ის სიტყვა ან გამოთქმა. მაშინ იწყებოდა ნამდვილი თეატრალური წარმოდგენა. დაიუმა ხან იღრინებოდა, როგორც გარეული მხეცი, ხან ტიროდა, პატარა ბავშვივით, ხან იატაკზე მიცოცავდა გველევივით, ხან ინიღბებოდა, ფრთხილი მონადირესავით. რეიჩელი აკვირდებოდა, ეკითხებოდა და თანდათან იგებდა ამ ძველ ენას.

მთარგმნელის საქმე მონოტონურია, დიდ ჯაფასთან არის დაკავშირებული. მითხრის მოთმინებას, მცდელობას და სიზუსტეს. ხანდახან ერთი წინადადების გადათარგმნას რეიჩელი დღეებს ანდომებდა. მიუხედავად სიძნელეებისა და ხიფათისა, რა გარემოცვაშიც ისინი ცხოვრობდნენ, რეიჩელ სეინტი განაგრძობდა თავის შრომას, სთხოვდა უფალს სიბრძნესა და მხარდაჭერას.

ასე მიიღეს აუკას ინდიელებმა ღვთის სიტყვა მშობლიურ ენაზე, სახარების ნათელმა მიაღწია ამ სისხლმოწყურებულ წარმართებთან. რეიჩელის მიერ გაკეთებული საქმის მნიშვნელობა მართლაც ძნელი შესაფასებელია — რა შეიძლება იყოს უფრო მნიშვნელოვანი ამ ქვეყანაზე, ვიდრე უწყება ხსნის შესახებ, რასაც იესო ქრისტეს მეშვეობით ვიღებთ და რასაც სხვა ადამიანებს გადაეცემთ?!

ჩვენს დღეებში მდ. კურარაის ნაპირზე, სადაც ხუთი მისიონერი მოკლეს, დგას აუკას ტომის ინდიელების ეკლესია. ტომის წევრი — ინდიელი ქრისტიანები — ამ შენობაში ატარებენ ღვთისმსახურებებს: ქადაგებენ, გალობენ და ლოცულობენ. და ახსოვთ თავიანთი კეთილისმოყოფელები, ისინი, რომლებმაც მათ წმიდა წერილი მიუტანეს.

რეიჩელ სეინტი და დაიუმა

ნათ სეინტი აუკას ტომის ინდიელთან. კადრი ფოტოგრაფიული ფილმიდან 1956 წ.

ქმნიდნენ დამატებით პრობლემებს. თუმცა ქალებს ფარ-ხმალი არ დაუყრიათ: მათ იცოდნენ, რომ უფალს უყვარს აუკას ადამიანები, და მზად იყვნენ მისი ნების შესასრულებლად — მათთვის სახარების მისატანად. ამას გარდა რეიჩელი დიდი ხანია ემზადებოდა ასეთი მსახურებისთვის.

მისიონერული საქმიანობა მას ბავშვობიდანვე იზიდავდა. სწორედ მისი გავლენით გახდა მისი ძმა ნათი მისიონერი. თავად რეიჩელმა დაამთავრა ოკლაჰომას უნივერსიტეტი (აშშ), „ლინგვისტის“

პ. მ.

მეფეთა 1 წიგნი, 16-17 თავები (ძვ. წ. 1010-979 წლები)

ბიძოლა

ფილისტიელებთან

გოლიათი კარგად იყო შეიარაღებული. იპოვე მისი შუბი, მახვილი და ლახვარი.

ხედავ გოლიათის ბუმბულებით მორთულ მუხარადს?

დავითი ისრაელის ბანაკში მოვიდა, თავისი ძმებისთვის საკვების მისატანად. იპოვე საკვებით სავსე სამი კალათა.

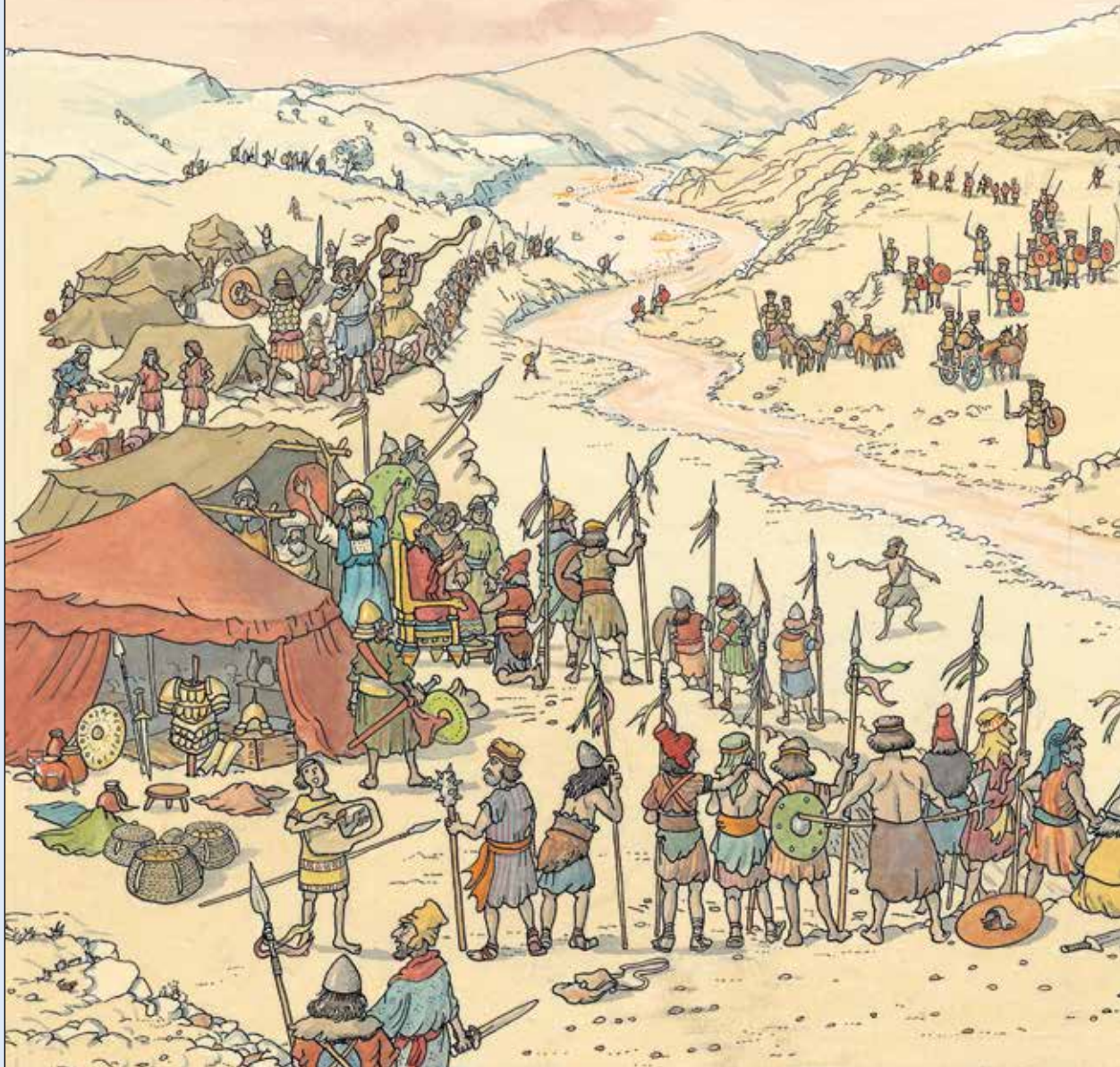

ფილისტიელების სპილენძის ჯაჯუშანი ძალიან მძიმე იყო. იპოვე მჯდომარე მეომარი.

ქანანის დასახლების დროს ისრაელის ხალხს უწევდა თავი დაეცვა ბევრი მტრებისგან. ბოლოს და ბოლოს დავითმა ყველა მათგანი დაამარცხა და გახდა ისრაელის მეფე.

ყველაზე ცნობილი გახდა მისი ბრძოლა გოლიათთან. ამ დროს ყმაწვილმა მწყემსმა დაამარცხა ყველაზე ბრვე და ძლიერი ფილისტიმელი მეომარი.

დავითმა შურდულის დახმარებით ისწავლა გარეული მხეცებისაგან თავის დაცვა. ხედავ როგორ ისვრის ის ქვას შურდულიდან?

ხედავ გოლიათის გაქცეულ საჭურველმტვირთველს?

ფილისტიმელებმა იცოდნენ რკინის დამუშავება, ამიტომაც მათ საიმედო იარაღი ჰქონდათ. იპოვე მჭედელი მათ ბანაკში.

რამდენი ძერა დასტრიალებს თავს ბრძოლის ველს?

იპოვე ტახტზე მჯდომი მეფე საული.

მაცნეები სიახლეებს ბრძოლის ველიდან ბუკის ხმით გადმოსცემდნენ. იპოვე ისინი.

დათვალე ფილისტიმელების საბრძოლო ეტლები

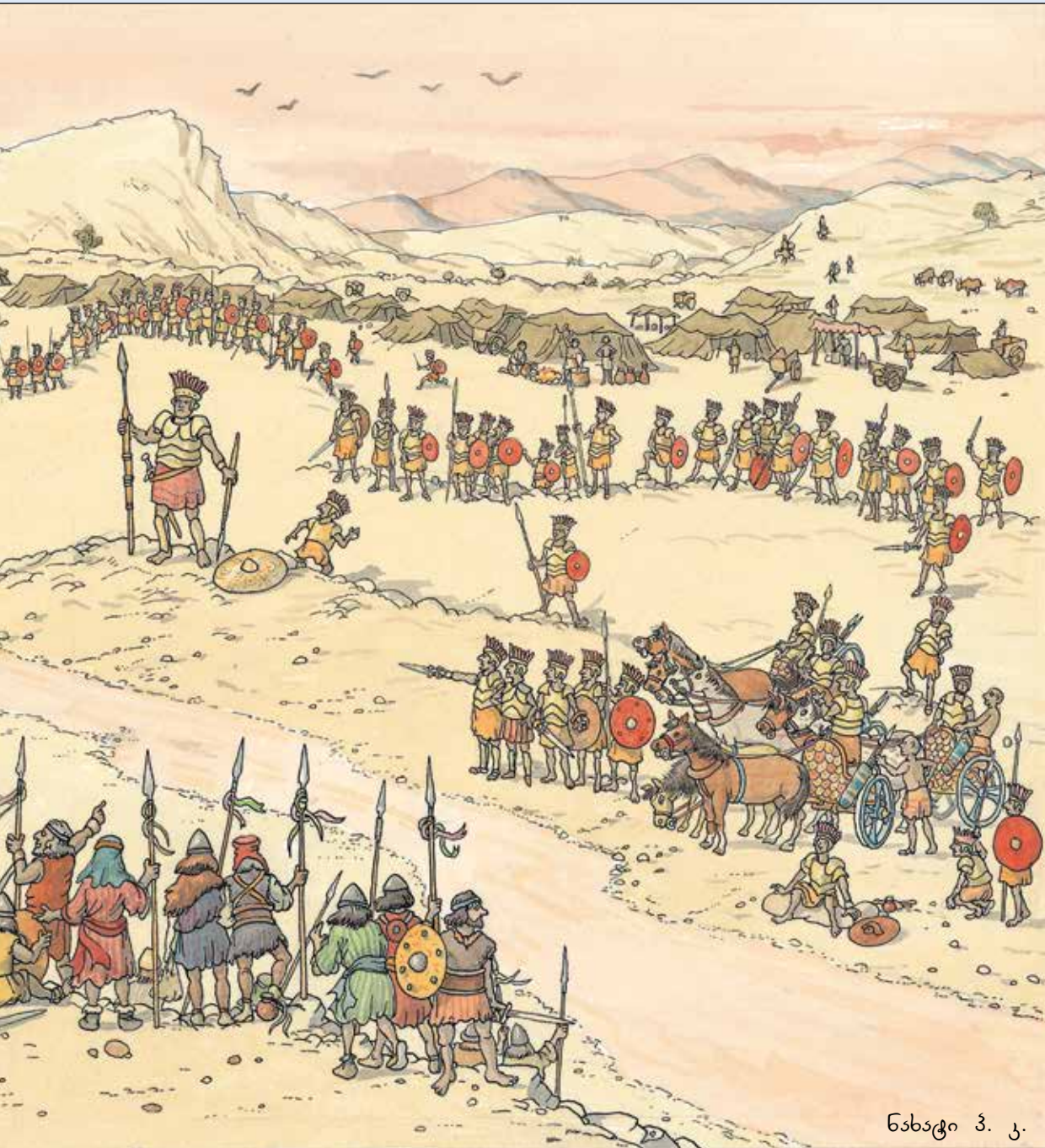
დათვალე პროდუქტებით სავსე ურმები ფილისტიმელების მოსამარაგებლად.

ომის დროს მღვდლებს ეკითხებოდნენ რჩევას. იპოვე მღვდელი ისრაელიანების ბანაკში.

იპოვე მეომრები, რომლებიც წვანენ ბატკანს.

ნახატი პ. კ.

მეფე საულს უნდოდა დავითისთვის თავისი საჭურველი გადაეცა. სად არის მეფის საჭურველი?

დავითი მუსიკოსი იყო საულის კარზე. იპოვე მუსიკოსი, რომელიც არფაზე უკრავს.

ხელაჯ მდინარეს, რომელიც ორ დაპირისპირებულ ბანაკს შორის მოედინება?

მეგობრების ახრევა

„თქვენ ჩემი მეგობრები ხართ...“ იესოს ეს სიტყვები სიხარულს ჰგვრის მორწმუნეებს უკვე 2000 წელია. ანდაზა ამბობს: „მითხარი ვინ არის შენი მეგობარი და გეტყვი ვინ ხარ შენ.“ რას ნიშნავს ეს? ეს იმას ნიშნავს, რომ მეგობრები ძლიერ გავლენას ახდენენ ჩვენზე. ჩვენ ის მუსიკა მოგვწონს, რომელიც მეგობრებს მოსწონთ, ჩვენ იმ წიგნებს ვკითხულობთ, რომლებსაც ისინი კითხულობენ, ჩვენ ისე ვფიქრობთ, როგორც ისინი და ხანდახან ისე დაუდივართ, როგორც ერთ-ერთი მათგანი. ჩვენ ისე ვიღებთ მათ ჩვევებს, რომ ვერც ვამჩნევთ ამას.

ბევრი დიდი ადამიანი—კომპოზიტორები თუ მწერლები, პოეტები თუ მქადაგებლები—იმიტომ გახდნენ ისეთები, როგორებიც იყვნენ, რომ ბავშვობიდან მეგობრობდნენ იმ ადამიანებთან, რომლებმაც ისინი ასე ჩამოაყალიბეს. თვით საშინელი დამნაშავეებიც კი—მკვლელები და მოძალადეები, ქურდები და ყაჩაღები—იმიტომ კი არ გახდნენ ასეთები, რომ გადაწყვიტეს დამნაშავენი ყოფილიყვნენ, არა, უბრალოდ ასეთი მეგობრები აირჩიეს. მეგობრების ყოლა, შესანიშნავია, თუ ისინი კარგები, მორწმუნეები არიან, თუმცა ძალიან ცუდია, თუ ისინი—სახიფათო გატაცებების მქონენი და ქუჩის აღზრდით არიან.

ბიბლიაში, ძველ აღთქმაში, მტკიცე მეგობრობის ცნობილი მაგალითია იონათანის, მეფე საულის ძის, და მომავალი მეფე დავითის მეგობრობა. მათი მეგობრობა იმიტომ იყო მტკიცე, რომ ორივეს სწამდა ღმერთი და ენდობოდნენ ერთმანეთს.

ახალ აღთქმაში მეგობრის არჩევის კარგი მაგალითია ბარნაბა, რომელიც მოციქულებმა ანტიოქიაში გაგზავნეს მსახურებისთვის. მას დამხმარე სჭირდებოდა, ამიტომაც ჩავიდა ტარსუსში პავლეს საპოვნელად. მან იცოდა რომ პავლე განათლებული, მორწმუნე, უფლისაგან მოწოდებული კაცი იყო და მიიწვია ის ანტიოქიაში. პავლე დათანხმდა. იმის შემდეგ ისინი ახლო მეგობრები გახდნენ. ღმერთმა ორივე მისიონერულ მოგზაურობაში მიაგვლინა. მათმა მეგობრობამ გაუძლო გამოცდას და ისინი ბოლომდე ერთმანეთის ერთგულები დარჩნენ.

იესომ თქვა, რომ მისი მოწაფეები — მისი მეგობრები არიან. დიდი პატივი და დიდი სიხარულია — თავად უფალი იყოს შენი მეგობარი. მასთან და მის მსახურებთან ერთობით, ჩვენ სულ უფრო მეტად დავემსგავსებით ჩვენს მასწავლებელს. გინდათ ეს? ვფიქრობ, რომ გინდათ. უთხარით იესო ქრისტეს ამ სურვილის შესახებ. უთხარით, რომ გინდა იყო მისი მეგობარი და სთხოვე იესოს მოგცეს მეგობრები, რომლებიც დაგეხმარებიან იყო მისი ერთგული.

იონათანი და დავითი

იონათანი, საულის ძე და დავითი მეგობრები იყვნენ, თუმცა, იონათანმა იცოდა, რომ ღმერთმა მეფედ, საულის შებდევ, ის კი არ აირჩია, არამედ დავითი. როცა ის დარწმუნდა იმაში, რომ მამამისი ნამდვილად ბოროტს იზრახავდა დავითის წინააღმდეგ, იონათანმა გააფრთხილა დავითი, რომ მიმალულიყო. ეს ისტორია ჩაწერილია მეფეთა პირველი წიგნის მეოცე თავში.

ნახაჭი ი. ს.

ვიტამინის ყულასა

— სად იზრდება ყველაზე ბევრი საზამთრო მსოფლიოში? — ჰკითხა ნიკამ თავის ამხანაგ ბესოს, როცა გამოვიდა მაღაზიიდან საზამთროთი ხელში.

ზუსტად არ მახსოვს, თუმცა წამიკითხავს ამის შესახებ. მგონი თურქეთში თუ ჩინეთში. თითქმის მიხვდი. ყველაზე ბევრი საზამთრო მოჰყავთ ჩინეთში. ერთი წლის მანძილზე ჩინეთი 16-ჯერ მეტ საზამთროს ჰყიდის, ვიდრე მისი უახლოესი კონკურენტი — თურქეთი. იაპონელებმა კი მოიფიქრეს გამოეყვანათ კვადრატული, უფრო ზუსტად, კუბის ფორმის საზამთრო, რომლებიც გაცილებით ნაკლებ ადგილს იკავებს ტრანსპორტირებისას და შენახვისას. მამაჩემმა საკუთარი თვალთ ნახა ასეთი საზამთროები. ის იაპონიაში იყო. ეს საზამთროები ორიგინალურად გამოიყურებიან, ამიტომაც იყენებენ მათ ვიტრინებისა და ინტერიერების გასაფორმებლად. თუმცა, კუბის ფორმის საზამთროები გაცილებით ძვირი ღირს ვიდრე ჩვეულებრივი—ორმოცდაათიდან სამას დოლარამდე, მაგრამ მათზე მოთხოვნა მაინც არის, — თქვა მამამ.

— ჩემის აზრით, მთავარია, რომ საზამთრო გემრიელი იყოს, ფორმა კი არც ისე საჭიროა, თუმცა საინტერესოა, — თქვა ბესომ. კუბის ფორმის საზამთრო არ ვარდება მაგიდიდან! სხვათა შორის, საზამთროს კარგად მიირთმევენ არა მხოლოდ ადამიანები, არამედ ზოგიერთი ცხოველებიც.

საკვირველია, რა ბრძნულად გაითვალისწინა ყველაფერი ღმერთმა. მართლაც, არა მხოლოდ ადამიანებს, ვიტამინები და მიკროელემენტები ცხოველებსაც სჭირდებათ. საზამთრო კი ვიტამინების ყულაბად ითვლება, თუმცა ის 95%-ით წყლისგან შედგება.

ჩვეულებრივი საზამთრო — ერთწლიანი ბალახოვანი მცენარეა, ბალჩეული კულტურა გოგრისებრთა ოჯახიდან. ნაყოფი — გოგრისებრი, სფეროს ფორმის, ოვალური ანდა ცილინდრისებრი. ნაყოფის წონა — ოთხიდან თხუთმეტ კილოგრამამდეა.

ნახატი ა. ვ.

საზაფხურა

არსებობს 1200 ჯიშის საზამთრო, რომლებიც მსოფლიოს 96 ქვეყანაში იზრდება. ძირითადად ეს ქვეყნები თბილი კლიმატის მქონე ქვეყნებია. ჩვეულებისამებრ საზამთრო გამოიყენება ნედლად, ის გემრიელი, ტკბილი და სასიამოვნო საჭმელია. მისგან ბევრი პიკანტური საჭმლის მომზადება შეიძლება: სუპებიდან დაწყებული სალათებით დამთავრებული. მისგან ამზადებენ დესერტებსაც.

საზამთროს ისტორიიდან

საზამთროს სამშობლო კალაპარის უდაბნოა, სამხრეთ აფრიკაში. იქ დღემდე გვხვდება ველური, მცირე (ტენისის ბურთის ზომის) საზამთროები, წონით 200 გრამამდე.

საზამთროებისგან ჰრიან ყოველგვარი ფორმის ფიგურებსა და ყვავილებს. ხელოვნების ეს სახე დაიბადა ჩინეთში ჩვენი ერის დასაწყისში. 1932 წლამდე კარვინგი (ინგლისურიდან თარგმანით ნიშნავს ამოჭრას) გამოიყენებოდა მხოლოდ სამეფო ცერემონიების დასამშვენებლად. დღეს კი ბოსტნეულისა და ხილის მხატვრული ჭრა და დამუშავება მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში აითვისეს.

ამგვარი სახის ნაკეთობების ხილვა ყველაზე ხშირად სასტუმროებში შეიძლება.

საინტერესო ფაქტები

ვიეტნამში ახალი წლის („ტუმი“) დღესასწაულის დროს, მაგიდაზე ყოველთვის მოაქვთ საზამთრო. საზამთროს თესვებს იყენებენ საუზმის სახით.

ინდოეთში საზამთროს დაფქვილი თესვებისგან აცხობენ პურს.

გვიბტურ სამარხებში ნაპოვნი საზამთროების გამოსახულებები და თესვები. ეს კი იმაზე მოწმობს, რომ ძველ ეგვიპტეში საზამთრო მოჰყავდათ 4000 წლის წინ (საზამთროებს ათავსებდნენ ფარაონების სამარხებში, იმის გამო, რომ მათ პირი გაესველებინათ საიქიოში). მოგვიანებით საზამთროს მოყვანა დაიწვეს სპარსეთში, არაბეთში და ინდოეთში, ასევე მშრალი და ცხელი კლიმატის მქონე აზიის სხვა ქვეყნებში. ევროპაში ის მოხვდა ჯვაროსნული ლაშქრობების მეშვეობით, 700-900 წლის წინ. ხოლო ახალ სამყაროში (ამერიკაში) ის ზღვაოსნებმა შეიტანეს.

მ. ც.

მსოფლიოში ცნობილი ყველაზე დიდი საზამთრო, რომელიც 122 კგ-ს იწონიდა, გაიზარდა 2005 წელს ამერიკაში.

საზამთრო-გიგანტების გარდა, არსებობს ასევე მცირე ზომის, სულ 3-4 სმ-ს სიგრძის საზამთროებიც. ისინი სამხრეთ ამერიკაში მოჰყავთ. ვემოთი ქორფა კიტრს მოგვაგონებენ, ამიტომაც ხშირად გამოიყენება ძვირფას რესტორნებში სალათების, შარბათისა და სხვადასხვა სახის საუზმეულის მოსამზადებლად.

ბ. ბ. ჯახინა

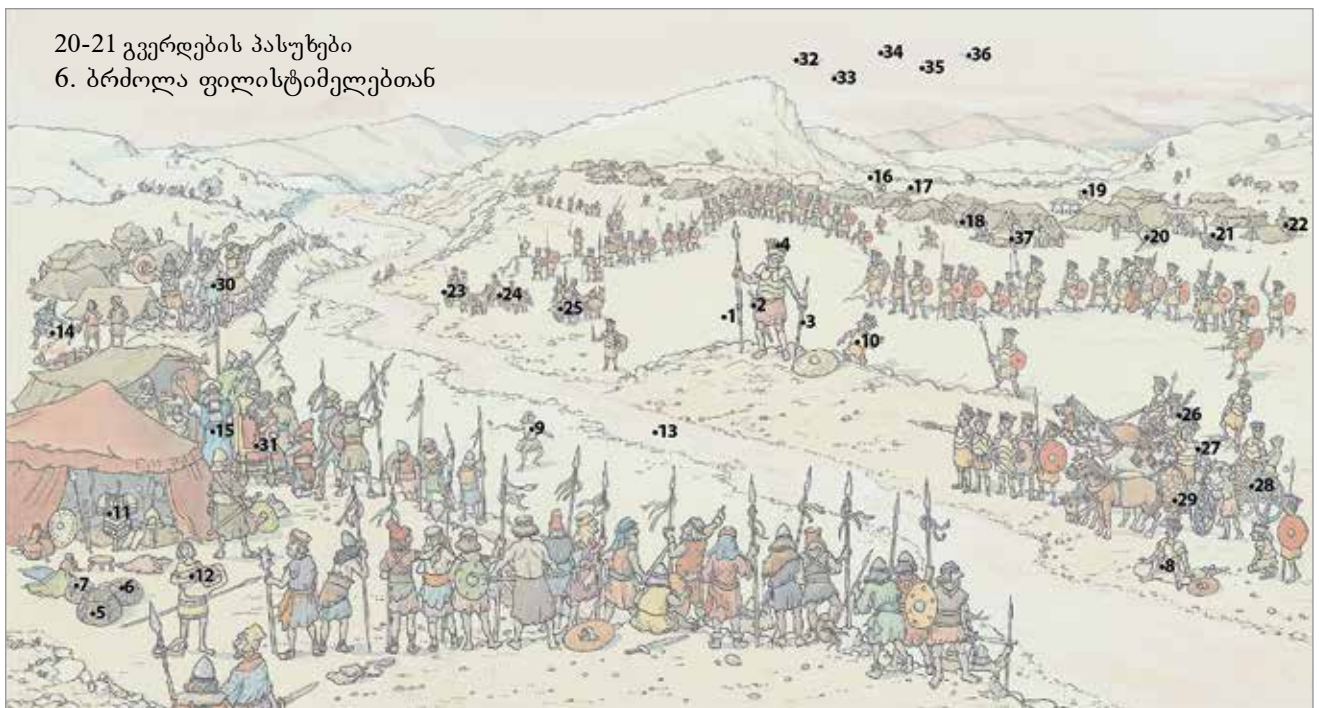
3. ბ. ხაჯაძე

ც. ს. 9 წლის, ხაჯაძე

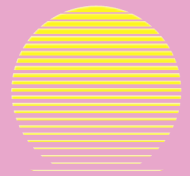
20-21 გვერდების პასუხები
6. ბრძოლა ფილისტიელებთან

გოლიათის შუბი, მახვილი და
ლაზვარი 1, 2, 3
გოლიათის ბუმბულებით მორთული
მუზარაღი 4
კალათები საკვებით 5, 6, 7
მჯდომარე მეომარი 8
დავითი ქვას ისევრის შურდულიდან 9

გოლიათის გაქცეული
საჭურველმტვირთველი 10
მეფის საჭურველი 11
მუსიკოსი, რომელიც არფაზე უკრავს 12
მდინარე 13
მეომრები წვავენ ბატკანს 14
მღვდელი ისრაელიანთა ბანაკში 15

ურმები საკვებით 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22
საბრძოლო ეტლები 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29
მაცნეები, რომლებიც ბუკს უკრავენ 30
მეფე საული 31
ძურები ბრძოლის თავზე 32, 33, 34, 35, 36
მჭედელი ფილისტიელთა შორის 37

საბავშვო ქრისტიანული ჟურნალი
გამოდის 1990 წლიდან.

მთავარი რედაქტორი:

ვალდემარ ბენსალი

რედაქციის მისამართი გერმანიაში:

LICHT-IM-OSTEN, Postfach-1340,
70809-Kotmal, GERMANY.

ტან: 49 711 839908-23;

ფაქსი: 49 711 839908-4.

E-mail: ezom@lio.org

სკოლის დაწყებითი და შუა კლასების
ბავშვებისათვის

ქართული გამოცემის რედაქტორი:

ლუხუმ მაისურაძე

კომპიუტერული დამუშავება:

დათო მაისურაძე, თაკო მაისურაძე

მისამართი: ქ.თელავი. დადიანის 8

ტელ: 551 22 02 60

ელ ფოსტა: lukhummaisuradze@yahoo.com

Facebook page: საბავშვო ჟურნალი „ბილიკი“

დაბეჭდილია სტამბა „საქსანში“

ISSN 1987-72 O X

UDC 0875050 (47922) ბ 676

ო. ბ. 8 წლის, უახინა

უფლის
ფაჩისწავლება
თაბოჩის მთავა

ა. ა. უახინა

იუჩინონის
ხალეობონ

3. ა. უახინა

გვ. 2 ზაიპითხე:

ვინც კარგი მეგობარია თავად, ასეთ ადამიანს კარგი მეგობრებიც ჰყავს.

გვ. 7 ღაპაღება:

ფს. 18:2 „ღღე ღღეს გაღასცემს სიტყვას, ღამე კი ღამეს უმხელს აზრზს.“

ეს ორი ნახატი ძალიან
ჰგავს ერთმანეთს, თუმცა
არის განსხვავებებიც

მსხვერპი ნახატები

იპოვე 10
განსხვავება!

ISSN1987-720X
9 771987 720007